

פרק 1

"היזהר!"

האזהרה הגיעה מאוחר מדי, וליאו מצא את עצמו פוגש חזיתית בגולגולת קשה במיוחד. הוא נאנח והסתובב לאחוריו, שם יד על מצחו.

"בפעם הבאה תזכיר לי בזמן!"

"לא תהיה הפעם הבאה. אני יוצא מהמקום הנורא הזה עכשיו. אתה מוזמן להישאר ככל שתרצה". אדוארד משך בכתפיו, אורז את המצלמה הגדולה שלו, ומכוון לתיקו את אלומת פנס הראש העוצמתית.

ליאו חשב רגע. מצד אחד, עדיין יש הרבה נושאים שלא חקר, והמקום פה די מעניין ועשוי להועיל לכתבה החודשית שלו. מצד שני... המקום הזה מעניין מדי בשביל אנשים חיים, ובשביל אלו שרוצים לחיות ללא פגמים פסיכולוגיים ארוכי טווח.

ליאו משך יד על עיניו, הכניס את הדפדפת אל תיק הגב, קרא אחרי אדוארד שיחכה לו, וביחד הם פסעו החוצה בהדרגה השילוט הדהוי, והמדבקות האדומות שליוו השכיל להדביק על קירות המערות עוד בדרכם פנימה.

הקטקומבות. מי שלא היה לא יבין. רשת מערות הנפרשת על קילומטרים תחת העיר פריז שבצרפת. עצמות וגולגולות שכבר החלו להיאכל מסודרות בו בערימה משונה, שאילולא היו אלו חלקי גוף לשעבר, אפשר היה לכנות זאת בתור אומנות.

ליאו לא חיבב מדי את המקום הזה, אבל לגמרי הודה שזה המקום בשביל רייטינג קריאה גבוה. אנשים אהבו לקרוא את הכתבות שלו, שתמיד היו משאירות חומר למחשבה, ונגמרות בסימני שאלה. בכל מקרה, לא עת מחשבות כרגע, וכדאי שידביק את אדוארד, שעזב זה מכבר.

"סוף סוף", נחתו השניים בתיאום על הספה הדהויה שבכניסה. המשרד כבר החל להתרוקן מעובדיו. הבוס היה באמצע שיחה ערה מאוד ופעילה מאוד, ורידי מצחו בולטים בזעם, וליאו ניחש שמדובר שוב בכתב שלא הספיק להגיש את העבודה שלו ל'דד-ליין' הראשון. ה'דד-ליין' היה הכל חוץ מ'דד-ליין', כי במערכת העיתון היו כמה וכמה תאריכי 'דד-ליין'. ועדיין הבוס היה מתעצבן שאף אחד לא מתייחס כראוי ל'דד-ליין' הראשון או השני או השלישי, ואומר שהם חסרי אחריות.

הבוס ניתק את השיחה בזעם, והיה צריך כמה נשימות בשביל להרגיע את הנשיפות המאומצות שלו. לאחר מכן הוא פנה אליהם.

"נו, מה הבאתם אתם?" נעמד מעליהם, וליאו היה צריך להרים מעט את ראשו. "הבאנו תמונות, הרבה. וגם כמה סיפורים שאפשר לפענח מהחריטות שעל הקיר..."

הבוס צקצק בלשונו. "זה לא מספיק".

ליאו ידע את זה, וגם אדוארד. אבל לאחרונה הרעיונות שלהם נהיים דהויים יותר ויותר, עד כדי שהם צריכים עזרה במציאת רעיונות לכתבה הבאה.

"אדוארד, אתה משוחרר. ליאו, תיכנס אליי למשרד". זו הייתה בקשה מנומסת שבאה להגיד שהשיחה ביניהם פרטית. אבל אדוארד הוא אחד שקופץ על הזדמנויות, ואם הבוס משחרר אותו אז הוא יוצא לבית. עכשיו. לפני שמישהו ישנה את דעתו, והוא יבלה את שארית חייו במשרד עם

חטיפי אנרגיה ומסדר כוסות קפה, עד שימצא רעיון טוב דיו שייתן לו את השחרור המיוחל.

ליאו נאנח, ובעצלתיים פסע אחרי הבוס אל החדר שלו, סוגר אחריו את הדלת. הבוס הורה לו בעיניו לשבת, והוא נחת בעייפות אל הכיסא הקרוב.

"בלי הצגות, ליאו, זה לא הדבר הכי גרוע שעשית בחיים, ותאמין לי, יהיה גרוע יותר..." הוא העלה חיוך קצת זומם, וליאו הריח סכנה. סכנה ממשית המאימת על שפיותו. ואם זה בא מהבוס, זה אפילו יותר גרוע.

אז הוא חיכה.

חיכה שהבוס יטיל את הפצצה.

והוא החל בהטלה. "שמעת על בית החולים 'מאריטי'?"

ליאו צמצם את גבותיו. זה מצלצל מוכר...

הבוס הניח לו מחשב בין הידיים, והחוזה בסנטרו. ליאו השפיל את מבטו, מתחיל לקרוא. ככל שהעמיקה קריאתו, פניו איבדו מצבען.

בית חולים לחולי נפש. כתבות מסתורין קצרות ולא מספקות קפצו אחרי חיפוש, ולא הצביעו על שום דבר ספציפי זולת סימן שאלה אחד ענק.

המטופלים בבית החולים לא אושפזו לפני כן בבית חולים פסיכיאטרי אחר, מה שאומר שחלקם - שפויים? לא, הוא ימשיך לקרוא.

היה מקרה אחד של חולה שהשתחרר. הוא לא דיבר ולא רמז על כלום. הוא פשוט שהה בביתו, עד מותו עשר שנים מאוחר יותר מדלקת ריאות.

וזהו.

ליאו לא הבין למה, אבל זה עורר אזהרות בחלק האחורי של ראשו. תתרחק מזה, זה נראה בית חולים לניסויים בבני אדם. תתרחק מזה, כל עוד אתה יכול ומדובר רק בהתפטרות שלך מהעבודה.

אבל אחרי הכול, גם אם ההתמחות שלו הייתה תכנות, אחרי הכול העבודה כעיתונאי וכותב דעות חלחלה לתוך הדי-אן-איי ולרצף הגנטי שלו, ולכן הוא הרים עיניים מסוקרנות לבוס.

"אתה - " הבוס לא הסביר הרבה, אבל ליאו הבין. הוא צריך להיכנס בעצמו

אל בית החולים, לבצע את מה שזה לא יהיה, ולצאת משם בחיים, ושפוי.

"אתה יודע שאני לא עובד בחינם", משך ליאו באפו.

הבוס נאנח. "יודע, יודע, ותקבל תעריף כפול. לבית החולים אתה תיכנס כעובד ניקיון, נראה איך נצליח לסדר לך את העבודה הזאת, כך שבכל מקרה תצטרך לחתום על פיטורין".

לחתום על פיטורין?

אהה, כנראה הם לא רוצים לקחת עליהם את האחריות אם יקרה לו משהו בתחום עבודתו. מה שיקרה הוא, שהכסף שיוכנס אליו יהיה כמשכורת של פרילנסר, והוא "יתקבל" שוב לעבודה אחרי שיחזור. בכל מקרה, הוא לא בטוח שהוא יחזור ספציפית למשרד הזה, כי אם הכתבה שלו באמת תהיה שערורייתית, הוא הולך לעשות מכרז ולמכור אותה לכל המרבה במחיר. כן, זה מה שהוא יעשה.

"יופי, איפה אני חותם?" הוא יודע שהוא פזיז. הוא יודע שהוא טיפש מדי. מי חותם ככה על החיים שלו?

ובכן, הוא.

הבוס חייך, הוא הכיר אותו. "כאן", שלף את המסמכים הדרושים והניח אותם מתחת לאפו של ליאו, על השולחן השחור בעל ציפוי המראה.

"יודע מה... " הגיע הזמן שיתחיל לעבוד על מידת הפזיזות שבו. "אני אישן על זה לילה, ומחר אחזיר לך אותם חתומים. ובכן, אני משוחרר, אני מניח?" הוא לא מתכוון לחתום על שום דבר, לפני שיהיה לו ביטוח על כך שתהיה לו העבודה, שכן, הוא לא מתכוון להיכנס אל בית החולים בדמות של חולה או של משהו אחר שהבוס יכפה עליו בחוזה שהוא עדיין לא קרא. אמנם בסוגריים קטנים, הוא לא מחויב לכלום מחוץ לחוק, ותמיד יוכל לדווח על המשרד לרשויות, או לחילופין לעבור לעיתון אחר ולכתוב כתבה על המשרד שלו ואיך הוא מנצל את עובדיו, אף על פי שבועוד סוגריים, בכל העיתונים זה אותו הדבר.

"אם כך, לילה טוב לך". הבוס התיישב על הכיסא המשרדי שמשמיע קולות של ספה מעור שמתיישבים עליה, והסתובב על ציר עצמו, לא מסיר מבטו מליאו, שהתרומם, קיפל את החוזה אל כיסו בהיסח הדעת.

"כן, גם לך, מיסייה בוס".

"השם הוא אָלִיז' מרשאן".

"אני יודע".

רווה לדרו רולין, פריז

הדירה הקטנה שלו קיבלה אותו בניחוח קל של אבק, ובליאו עלתה המחשבה שהוא צריך לערוך בה ניקיון יסודי, או לכל הפחות לפתוח את החלונות בזמן שהוא לא בבית.

בתור התחלה של רצון טוב, הוא נחת על הספה, לא טורח לחלוץ את נעליו. הוא אמר שהוא צריך לישון על זה לילה?

אז קדימה לעבודה.

ליאו הוציא את המחשב הנייד מתוך התיק שלו, ממחר לחבר אותו לחשמל, כדי שלא יקרה שוב מצב שנגמרת לו הסוללה - ובזמן שבין ההתראה לבין הכנסת התקע לקיר, המחשב קורס.

אחרי שסידר לעצמו את הפינה, הואיל בטובו להסיר את המעיל ולנעול נעלי בית, מכניס אגב כך מנת אינסטנט אל תוך המיקרוגל, ידיו מתופפות על השולחן בעצבנות עד שמיעת ה'טיק' המיוחל.

ליאו התיישב באנחה, מתחיל להקליד במרץ, ובין לבין מסכם כמה דברים על לוח מחיק גדול שנמצא בסלון שלו תמיד. להיות עיתונאי זה כמו להיות חוקר, וגם פסיכולוג לעת מצוא.

השעות נקפו במהירות.

הכתבות זרמו גם הן במהירות. המידע היה דליל יחסית, מה שגרם לסקרנות שלו להתעורר. בית חולים פסיכיאטרי בו המטופלים אנונימיים לחלוטין, ואולי גם אין להם קרובי משפחה בכלל...

לפי הבנתו שלו, מדובר באנשים... נורמליים לחלוטין?!

מה גרם להם להיכנס לבית החולים? מי עומד מאחורי זה, ולמה הוא

עושה זאת?

ליאו משך באפו, מביט אל החלון. טרום הבוקר החל להיראות, בשמש שהביסה את שחור השמיים אך עדיין לא התגלתה. צבעים רכים של צהוב נמרחו כמו מכחול על קנבס של צייר חובבן, ונראו לגמרי מטאפורה של משהו לא ידוע.

אז מה הוא מחליט? הוא הולך על זה או לא?

כרגע יש לו יותר שאלות מתשובות, יותר ממה שחשב. יותר מדי.

פרק 2

ליאו הוציא את החוזה מהכיס שבו הניח אותו עשר שעות קודם לכן. החל לקרוא. הכול היה כל כך בסדר, עד שליאו החל להיבהל. אם הכול נראה טוב, ברור שטמון כלב במקום כלשהו שמתחת למילים הרהוטות.

אבל ככל שהיפך בסעיפי החוזה, הבין שהוא סתם פרנואיד, ושאחרי הכול הבוס באמת נואש לכתבה שלו, ולכן הוא שולח אותו למקום המוזר הזה. סליחה, כלומר, לכן הוא הולך לשם מרצונו ואף אחד לא שולח אותו.

הוא לא מוכן להיות בצד הפסיבי של הפעולה ההזויה הזו, כי אם משהו תלוי בו, זה ההחלטות שלו. עכשיו יחטוף קצת תנומה, לפני שיצא לעבודה ומשם אל הלא נודע הפסיכיאטרי.

בהצלחה שיהיה לו.

רווה מורדנארד, בורדו

”בוקר טוב, אוון”, נשמע קול מעל ראשו, והוא פקח את עיניו באיטיות.

אימו ניצבה מעליו בהבעה דורשת. מה... בוקר...

"די מוקדם..." ניסה את מזלו, אבל אימו ניערה ראשה בשלילה.

"לא מוקדם, ופסח בשבוע הבא, ואני חייבת את העזרה שלך, ליאה לא תספיק את המטבח לבדה!" היא כאילו נזפה בו, והוא התרומם באיטיות, מרים את הכיפה שנשרה על הכרית.

אחרי תפילת שחרית הוא כבר היה מוכן, מפשיל שרוולים במרץ. המקרר הענק היה פרויקט מורכב משחשב, וכך גם התנורים. ממש עבודת כפיים. הוא היה מוכן לקנות כאלו חדשים במקום לנקות אותם.

בסופו של יום, המטבח היה כמעט גמור. והכוונה במילים 'בסופו של יום' היא מילולית לחלוטין, שכן, לא נותרה טיפת אור בחוץ כשסיים. ואוון החליט שאם הוא כבר לקראת הסוף, למה שלא יכבוש את הסוף?

אז אחרי שכולם נכנסו לישון, הוא הכשיר את השיש והוריד את הכלים של פסח. אמא תשמח. בשביל לפצות את עצמו על היום הקשה הזה, הוא שפת לעצמו תה בקומקום של פסח, והתיישב על הספה. כך ישב וישב, סופג את הניחוח הפסחי, כשמשוהו צד את עינו בשולי העיתון הפתוח.

"דרוש - " זו הייתה קובייה קטנה, "דרוש מנקה לבית חולים פסיכיאטרי למשך שעה בשבוע. שכר חודשי קבוע: אלף יורו".

מה???

אלף יורו לארבע שעות ניקיון!?

הוא חייב לנסות את הג'וב הזה, זו הזדמנות לכסות ולו במעט את לימודיו היקרים. אף על פי שהוריו מממנים לו את התואר, הוא מרגיש שלא נכון שישלמו על הכול. המודעה הזו הגיעה בדיוק בזמן. תודה לה'.

למרות השעה המאוחרת, הוא החליט להתקשר. אחרי הכול, בתי חולים פעילים בכל שעות היממה, לא? ואכן, הוא לא התאכזב. אחרי שלושה צלצולים עלה קולה של מוקדנית ערנית במיוחד.

"אה... אני מתקשר בקשר לעבודת הניקיון שפרסמתם".

המוקדנית הייתה אדיבה, והסבירה לו על העבודה. ניקיון של חדר ניתוח הדורש סטריליות מוחלטת. נדרשים שלושה ימי סטאז'.

טוב, אין לו ממש בעיה, את החלק שלו לפסח הוא סיים, ופסח חל רק בעוד שבועיים. גם באוניברסיטה אין לו שיעורים פרונטליים בזמן הקרוב, אז הוא יכול לתת את שלושת הימים האלו.

"אה, אוקיי. אני חושב שזה בסדר לי. באיזה בית חולים מדובר?"

אבל לפני שהיא ענתה לו, היא שאלה האם יש לו בחייו האישיים התמקצעות כלשהי, שיכולה להעלות לו את השכר החודשי.

"אני סטודנט לכימיה באוניברסיטת פאט'ויי שבבורדו". קיווה שגם העובדה שלא סיים תואר ראשון תעלה לו בשכר. הפקידה הייתה נשמעת מרוצה. "תהיה לך תוספת, כמובן בהתאם לאיכות העבודה שלך. הכתובת היא..." ואוון רשם.

האלפים??

רווה לדרו רולין, פריז

צליל חיוג קצר. "בוקר טוב, בוס".

"סיכמנו שיש לי שם".

"שיהיה. אוקיי, ישנתי על זה לילה בלי שינה, אתה יכול לתאר לעצמך איך זה... בכל מקרה התשובה חיובית, ואני מצפה למקדמה שלי ולפרטים על העבודה החדשה שלי בניקיון, ואולי גם להסבר קטן, מלווה בידע תיאורטי כמו: סמרטוט מהו ומהם שימושיו, אקונומיקה למשתמש, ומטאטא למנקה הצעיר. כל חומר יתקבל בברכה".

תמיד יוצא לו סרקסטי אחרי לילה לבן. הוא לא יודע איך זה עובד.

הבוס גיחך. "תקבל. אני מגיש עכשיו מועמדות, ורק שתדע שיש לך רזומה חדש, עם דמות חדשה. מוצא חן בעיניך?"

"בטח. אני אוהב לשנות את השם שלי מדי פעם, סתם בשביל הגיוון. שלח, ואני אגיד לך האם אני מסכים לשם החדש שאתה מעניק לי". באותו רגע קפצה ההודעה על המסך. נראה שהבוס רק חיכה לשלוח לו, וחשד עלה

בליאו, שגם הוא עבר לילה לבן בציפייה לשיחה ממנו.

"אוקיי, בוא נראה... ליאו... ליאו? מוכר לי השם!" הופתע. חשב שיארגנו לו זהות בדויה. "ליאו מורין? נחמד. כבר חשבתי שתשאיר אותי ליאו אלבז".
הבוס לא ענה, וליאו המשיך לקרוא את הפרטים. "נולדתי באיטליה? אני לא יודע אפילו איך אומרים 'שלום' באיטלקית!" טוב, 'שלום' ספציפית הוא יודע לומר, ואפילו 'תודה'.

"זה שנולדת שם, לא מחייב אותך לדעת את השפה שם. שים לב לשורה שאחרי, ההורים שלך צרפתים שחיו באיטליה במשך שנתיים לצורך עסקים. בשנה השנייה לשהותם אתה נולדת, והם חזרו לצרפת כשהיית בן שנה. אין שום דבר שמצריך אותך לדעת איטלקית. בנוסף, אתה למדת תכנות, אבל לא המשכת בזה כי היית טיפש או עצלן, ומאז אתה נרקב בביתך ללא מעש, מזמין אוכל כל יום וחי על הביטוח".
"מלבב".

"אכן. שים לב למעקב אפשרי, ותשתדל להיראות מה יותר מובטל ומסכן. אני חושב שזו התדמית שהם ירצו לראות. תראה חוסר עניין".

מעקב?

זה נשמע... מעניין ממש!

"אני חושב שאני אעשה לעצמי קובץ ניהול סיכונים ותעריך. גם ככה אני יוצא בהפסדים!" התלונן ליאו בקול, והבוס ניתק בזעף.

הוא צריך להיראות... מובטל?

ובכן, זה קל!

צריך רק לא לסדר את הדירה, להחביא את הלוח, לסחוב ספרים מהחדר הפנימי, ולהתחיל לקרוא, לכל מקרה שעוקבים אחריו. הוא חשב שזה יקרה רק בפנסיה. נפלאות הבריא.

אז ליאו סידר לו פינה עם ספרים, הזמין מגש פיצה מפיצרייה קרובה, ובזמן שחיכה לבוא המשלוח, פתח ספר שקנה לימי חופשה ולא הספיק עדיין לגמור בו את הפרק הראשון.

השליח הגיע, וליאו דשדש בעקביו כמו שרק אנשים עייפים עושים, פרע

את שערו ופתח כדי חריץ. יכול להיות שהשליח נבהל, כך לפי ההבעה שהייתה פרושה על פניו, והוא מיהר להסתלק לאחר שליווה שילם לו. ליווה חייך לעצמו ומשך את המגש, מתיישב על הספה.

איכשהו הוא נרדם.

ואיכשהו הוא התעורר.

ואיכשהו, גם עברו כבר חמש שעות ועוד רגע הערב יורד. אבל ליווה לא מיהר לשום מקום. פתח את המגש של הפיצה הקרה, מתעלם מחוסר הטמפרטורה הרצויה, ונגס בביסים קטנים, לועס לפי קצב המילים שחולפות תחת עיניו.

הוא מתחיל להשתעמם.

הוא חלם על כך בשנים האחרונות. לעשות כלום ורק לאכול. אבל המחשבה על המשימה הקרובה גרמה לדמו לגעוש, אז הוא לא ממש מצליח להתרכז בקריאה, ולכן הוא פותח שוב את המחשב שלו, מחפש כל מידע שיכול לעזור לו להבין את מבנה השכל האנושי.

וזה מתחיל להיות מעניין. אם הוא הולך לבית חולים פסיכיאטרי, לפחות שייבין במי הוא הולך לפגוש. זאת למרות התחקיר המקדים שלו, שלפיו כל החולים בריאים לכאורה, ומאושפזים שם מסיבה לא ידועה.

למה אף אחד לא ניסה לחקור את העניין הזה עד עכשיו?

יכול להיות שבאמת אין להם משפחה או מכרים, ולכן לא מחפשים אחריהם. יכול להיות גם שזה מוסד מדיני סודי או משהו כזה, ויכול להיות גם שהממשל משוחד על ידי בית החולים, ומעדיף לא להתעסק איתו.

האפשרויות כל כך נרחבות, אבל זו בדיוק העבודה שלו. למצוץ את לשד המקרה, ולהוציא כל מידע עסיסי מהמקום המסתורי הזה.

אולי בעצם מדובר בכת, המבצעת דברים לא חוקיים כמו הברחות נשק? האמת שזה נשמע הגיוני, הודות למיקום הגיאוגרפי של בית החולים על מפת הארץ.

האלפים האיטלקיים.

ליווה לא הספיק לחשוב הרבה על המיקום, אבל פתאום זה נשמע הגיוני.

מקום מבודד. מקום בו אף אחד לא ישמע אותך אם תצרח. מקום בלי קליטה. ומקום בו אפשר להבריח הכול למדינה השכנה.

ומקום לא מאיים, אם אתה יודע שאתה צריך ללכת אליו. מה יכול להיות מרגיע יותר מחיים באלפים?

צליל הודעה נכנסת קטע את מחשבתי.